

РЕШЕНИЕ

№ 3661

гр. София, 28.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 23.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **8006** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на М. Т. Р. от [населено място], [улица], чрез процесуален представител адв.Р.Ц., против Заповед № ДК-02-ЮЗР-375 от 11.08.2011 г., издадена от Началник РДНСК „Югозападен район“, с която е наредено да бъде премахнат /възстановен по проект одобрен на 09.11.1999 г. и Разрешение за строеж № 135/12.11.1999 г. на гл.архитект на район „С.“-СО/ незаконен строеж „Основен ремонт на втори и трети /тавански/ етаж на двуетажна сграда“, изграден в УПИ VIII-17, кв.63а, м.”ГГЦ- Зона В-16” по плана на [населено място] с възложител М. Т. Р.. В течение на процеса / на 22.01.2012 г./ жалбоподателят е починал и на негово място са конституирани наследниците му: съпруга Г. С. Р. и дъщеря – Б. М. К..

В жалбата се излагат доводи за нищожност на оспорената заповед поради липса на компетентност на нейния издател.Твърди се също така, че заповедта е незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа се от жалбоподателят, че оспорената заповед е издадена при липсата на установената от закона форма и не съдържа реквизитите на чл.59, ал.2 АПК, тъй като липсват мотиви. Прави се довод, че в заповедта има несъответствие както в констатациите, така и в разпоредителната част. Излагат се съображения, че заповедта е неизпълнима защото сградата в момента е във вида съгласно разрешението за строеж и одобрения архитектурен план от 1999 г. В съдебно заседание жалбоподателят се представляват от адв.Ц., която прави искане за

присъждането на разноските по делото.

Ответникът по жалбата – Началник РДНСК-Югозападен район чрез процесуалния си представител юр.П. оспорва жалбата като неоснователна.Претендира присъждането юрисконсултско възнаграждение

Заинтересованата страна С. С. М. заявява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите се легитимират като собственици на втория етаж от вътрешната двуетажна жилищна сграда с площ от 65 кв.м., състоящ се от две стаи, кухня, антре и клозет, заедно с избено и таванско помещения, заедно с 51% ид.ч. от общите части на сградата и заедно с 25% ид.ч.от дворното място, съставляващо имот пл. № 17 в кв.63а, м."ГГЦ-Зона В-16" с нот.акт № 86, т. XXXIX, д.№ 92992004 г. и у-ние за н-ци № 335802.03.2012 Г. НА РАЙОН „С.”-СО. Собственици на първия етаж от жилищната сграда с площ от 62,75 кв.м., заедно с избено помещение от 13,32 кв.м., заедно с 49 % ид.ч. от общите масти на сградата и заедно с 24 % ид.ч. от дворното място съгласно нот.акт № 148, т.LXXIX, д.№ 18933/1998 г. са А. Ц. М. и С. С. М.. Във връзка с подадена жалба на 11.02.2005 г.работна група на район „С.”-СО извършва проверка, констатациите от която са отразени в Констативен акт № 1/11.02.2004 г., в който е отразено, че в нарушение на разпоредбите на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1от ЗУТ първоначалният жалбоподател е извършил незаконно строителство без издадени строителни книжа и разрешение- излята е бетонна плоча, греди и колони между втория и таванския етаж;изграден е тухлен надзид 2,50 м. на калкана и странично 1,50 м. и покрив от дървена конструкция с пресовани плоскости и хидроизолация;изградено е метално стълбище от покрива на първия етаж до таванския етаж. На 21.02.2005г. М. Т. Р. подава възражение № АС-94-М-27срещу констативния акт, с което признава извършването на подпорен зид с колони от бетон за укрепване на съседна паянтова стена. Въз основа на този констативен акт на 30.03.2005 г.началникът на Столична РДНСК издава Заповед № ДК-23-152, допълнена със Заповед № ДК-23-214/13.05.2005 г., с които спира изпълнението на всички видове строително-монтажни работи на строеж „основен ремонт на двуетажна вътрешна сграда” в УПИ VIII-17, кв.63, м."ГГЦ-Зона В-18" по плана на [населено място] с извършител М. Т. Р., като се забранява и достъпа до таванския етаж и покрива на строежа. Тази заповед е обжалвана и с решение от 02.12.2010 г.на СГС- III отд., постановено по адм.д.№ 1389/2006 г. жалбата е отхвърлена и заповедта е влязла в законна сила. На 04.07.2011 г. работна група на ответника извършва нова проверка, резултатите от която са обобщени в Констативен акт № КА-С4-2070-1А. Проверяващите са установили, че строежът-преустройство на втория и третия етаж, се състои в: преустройство на терасата пред северната стая на втория етаж в затворено помещение с лека метална конструкция; изградено метално стълбище от втория към таванския етаж; изградена стоманобетонова плоча на таванския етаж; изградени повдигнати фасадни зидове на таванския етаж и довършителни работи на таванския етаж с цел превръщането му в жилище; направа на нов покрив-дървена конструкция,покрита с бардолин;фасадите са топлоизолирани. Против този констативен акт е подадена възражение вх.№ К4-2070-09-717 от 11.07.2011 г. Въз основа на констативния акт на 11.08.2011 г. ответникът издава оспорената заповед № ДК-02-ЮЗР-375. В заповедта е отбелязано, че възражението не е прието, тъй като в

него не са посочени нови обстоятелства и факти, оборващи констатациите в акта.

По делото е изслушана съдебно-техническа експертиза, която дава заключение, че представените по делото строителни книжа касаят само първия етаж и изграждането на външно стълбище до втория етаж, като за извършените извън това строително-монтажни работи няма представени строителни книжа. Вещото лице констатира, че извън даденото строително разрешение и проект са извършени следните СМР: излята стоманобетонена плоча, греди и колони между втори и тавански етаж, като плочата е с площ около 70 кв.м.; повдигнати фасадни зидове на таванския етаж, като надзидът е увеличен с около 1, 50 м. откъм фасадите, като не са променени котите на корниза и билото, а е променен наклонът на покривната конструкция; изпълнена нова дървена покривна конструкция и покривно покритие от бардолин; монтирана стълба с метална носеща конструкция от североизточната тераса на втория етаж до таванския етаж; остъклена е североизточната тераса на втория етаж и пространството около и над стоманената стълба за таванския етаж, като това е изпълнено с метална носеща конструкция, стъкло и поликарбонат; затворено е пространството около и над изградената по одобрения проект стоманобетонена стълба към втория етаж, като това ограждане е изпълнено с метална конструкция, плоскости OSB и хидроизолация на покрива от бардолин. Вещото лице заявява, че всичките извършени СМР, с изключение остъкляването на терасата, са извън обхвата на чл.151, ал.1 ЗУТ и за извършването им се изисква издаването на разрешение за строеж.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, в изискуемите от закона форма и съдържание и е надлежно мотивирана. В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения. Административният орган е приложил релевантните материалноправни норми.

Неоснователни са оплакванията за липсата на материална компетентност на органа, издал оспорената заповед. Съгласно чл.225,ал.1 ЗУТ Началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на незаконни строежи или на части от тях. По делото е представена Заповед № РД -13-446 от 01.11.2011 г., с която Началникът на ДНСК предоставя на началниците на регионални дирекции за национален строителен контрол правомощията по чл.222, ал.1, т.10 и чл.225, ал.1 ЗУТ – да издават заповеди за премахване на незаконни строежи. От горното следва, че административният орган е надлежно упълномощен и оспорената заповед е издадена в кръга на предоставената му компетентност.

Неоснователни са и доводите в жалбата за нарушение на чл.59, ал.2 АПК. Оспорената заповед съдържа всички изискуеми съгласно този закон текст реквизити. Изложени са подробни мотиви, основаващи се на установените фактически положения с констативния акт. В хода на производството не бяха

представени доказателства, които да оборят констатациите в Констативния акт № КА-С4-2070-1А/04.07.2011 г., поради което възраженията на жалбоподателите в тази насока са неоснователни.

Установените от проверяващите органи с констативния акт СМР безспорно са „строеж” по смисъла на § 38 от ДР ЗУТ. От доказателствата по делото се установява по категоричен начин, че описаните в Констативен акт № КА-С4-2070-1А/04.07.2011 г. СМР, с изключение остъкляването на терасата, са извън обхвата на СМР, за които съгласно чл.151, ал.1 от ЗУТ не се изисква разрешение за строеж. По делото няма представени инвестиционен проект и разрешение за строеж от жалбоподателите, следователно строежът е в нарушение на изискванията на чл.148, ал.1 ЗУТ и чл.137, ал.3 ЗУТ, явява се незаконен по смисъла на чл.225,ал.2 ЗУТ и като такъв следва да бъде премахнат.

Съдът намира, че не е налице твърдяното в жалбата несъответствие между обстоятелствената и разпоредителна част на оспорената заповед. Административният орган правилно е определил в мотивите си кои СМР представляват незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2 ЗУТ и не е необходимо същите да бъдат изброявани наново в разпоредителната част на заповедта.

Неоснователно е и възражението в жалбата за невъзможност да бъде изпълнена заповедта. В оспорената заповед са изброени подробно СМР, които представляват незаконен строеж и следва да бъдат премахнати, което дава достатъчно ясни указания какво следва да бъде изпълнено.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноските – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран така, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 39 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Р. и Б. М. К. срещу Заповед № ДК-02-ЮЗР-375 от 11.08.2011 г., издадена от Началник РДНСК „Югозападен район”.

ОСЪЖДА Г. С. Р. – [населено място], [улица] Б. М. К.- [населено място], [улица], да заплатят на Сектор С. – РДНСК - [улица], ет.3, разноски по делото в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

